

POD

VĚŽEMI

Zpravodaj Římskokatolické farnosti Orlová

4 / 2019, ročník II.

prosinec - únor

*"Kdo se pokorí a bude jako toto dítě,
ten je největší v nebeském království" Mt 18,4*

Slovo redakce

Milí farníci a přátelé,

rok se blíží k závěru a my vám přinášíme poslední číslo tohoto léta Páně.

Cítíme, že všichni potřebujeme naději do našich životů i srdcí, dopadá na nás tíže naší přirozenosti a doufáme v lepší budoucnost. Mnohdy to však záleží právě na nás samotných. Obsahem tohoto čísla se nese samozřejmě **advent**, protože v příchodu Krista je všechna naše naděje, a právě **Kristus Král**, který kraluje nad našimi životy, je dnešním **tématem**. Představuji si, že na slavnost Krista Krále se musí rozeznít všechny zvony na nebi i na zemi. Všichni andělé a svatí se Jemu klaní, i my se máme sklonit před svým Králem, k tomu nám pomáhá vlastní **pokora**. Potřebujeme ji, neboť bez ní není víry, naděje i lásky, ani žádné ctnosti. Slavnost Krista Krále by mohla být i slavností Pokory.

Advent je doba nadějného očekávání, k tomu nás snad povzbudí i slova papeže Františka v radostné adhortaci, povzbuzujeme se i vzájemnou modlitbou v našich těžkostech, můžeme čerpat ze vzpomínek na společně prožité chvíle, ze kterých vám přinášíme krátká ohlédnutí. Kéž je vám radostí pročitání našeho zpravodaje.

Přejeme vám požehnané prožití adventu, příjemné vánoční chvíle, dobrou pohodu a hojnost požehnání pro další rok.

Vaše redakce

MŠE SVATÉ V ZIMĚ

Pondělí	- 17.00	- kaple Orlová 4,	česky
Úterý	- 8.00	- kaple Orlová 4,	polsky
Středa	- 8.00	- kaple Orlová 4,	česky
Čtvrtek	- 17.00	- farní kostel,	česky
Pátek	- 17.00	- farní kostel,	česky
Sobota	- 17.00	- kaple Orlová 4,	česky
Neděle	- 9.00	- farní kostel,	polsky
	- 10.00	- farní kostel,	česky

První pátky v měsíci věnujeme na smír Božskému Srdci Páně.

Jednu hodinu před mší svatou je **v kostele výstav Nejsvětější svátosti oltářní**, příležitost k adoraci a **svátosti smíření** (zpověď).

1. MARIÁNSKÉ SOBOTY

První soboty v měsíci jsou zasvěceny na smír Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Mariánská pobožnost s modlitbou rozjímavého růžence podle liturgie Fatimy začíná **jednu hodinu přede mší svatou**, nyní v zimě **v 16.00 v kapli v Orlové Lutyni** (na sídlišti).

Zamyšlení o knězi

Po setkání redakční rady, která určuje o čem se bude psát v každém čísle farního zpravodaje, byl jsem přesvědčen, že Slovo farníkům budu psát na úplně jiné téma. Ale bohužel několik posledních událostí, a hlavně několik dost nepříjemných rozhovorů s našimi farníky, rozhodly, že napíšu toto zamyšlení o knězi.

Chtěl bych vám dnes něco říci o kněžství – o Božím povolání. Chtěl bych vám dát nahlédnout do duše kněze. Jako každé vaše dítě je jiné i když má stejné rodiče, tak i každý kněz je jiný, i když kněze spojuje navzájem Boží povolání. Že kněz to nemá v životě vždy lehké, že se kněz nemůže zavděčit všem lidem, vám ukáže nyníější či následující zamyšlení:

Když je kněz mladý – lidé řeknou: Ještě ničemu nerozumí. Je moc mladý a nezkušený. **Když je starý** – řeknou: Ať ustoupí mladšímu. **Když mluví nahlas** – lidé řeknou: On moc křičí. **Když mluví potichu** – řeknou: Šeptá, není mu rozumět. **Když káže dlouho** – lidé řeknou: Tomu to dnes trvalo, ten to natahuje, nemá hodinky? **Když mluví krátce** – On to odbývá. **Když mluví pomalu** – Nějak mu to dnes nešlo. **Když mluví rychle** – Není mu rozumět. **Když začíná brzy** – To na nás nemůže počkat? **Když začíná později** – (přijde ze zpovědnice): Kdo má na něho čekat? Doma máme ještě hodně práce. **Když se baví především s mládeží** – lidé řeknou: Na nás starší, kteří mu chodíme pravidelně do kostela, nemá čas. **Když se baví se starými** – Nestará se o mládež. Ta tvoří budoucnost Církve. **Když se baví z klukama** – Je na kluky. **Když se baví z děvčaty** – Je na holky, ten se ožení. **Když se na někoho více usměje** – Je zle. **Když se neusměje** – On se zlobí, co se stalo? **Když je hubený** – Málo jí, šetří, vždyť nemá na koho. **Když je tlustý** – Moc jí, ať to rozdává. **Když rozdává** – Bere z kostelního. **Když nedává** – Je lakomý. **Když má pěkné auto** – Kde na ně vzal? **Když má staré auto** – Má je často poruchané. On nestihá a kam dává peníze? **Když kněz opravuje** – lidé řeknou: Nestará se o duchovní věci. Zanedbává duchovní život farnosti. **Když neopravuje** – řeknou: Kam dává naše peníze, on jistě krade. **Když kněz...** ať dělá cokoli, vždy se najdou lidé, kteří vidí a chtějí vidět na knězi jenom chyby.

Přestože se kněz nezavděčí všem lidem, přesto je nejšťastnějším člověkem. A víte proč? Protože kněz miluje – alespoň by měl – Boha a člověka. Kněz slouží a nečeká odměnu od lidí, od těch by se často zklamal, ale čeká odměnu od Boha. Mějte, prosím, pochopení pro jeho slabosti, neboť chyby máme všichni. A kněz není anděl, ale člověk. Kdyby kněz byl anděl, těžko bychom s ním vydrželi, neboť by jako anděl neměl pochopení pro naše chyby. Ale protože je jenom člověk a má chyby jako my, má pochopení pro naše nedostatky. ***Pane, prosíme Tě, dej nám dostatek dobrých kněží, kteří by nám hlásali evangelium a udělovali svátosti.*** Neboť každá farnost, či národ, má tolik kněží a takové kněze, jaké si vymodlí a zaslouží.

Pravou pokorou je dávat radost druhým (Šrí Činmoj)

Vyučená elektronavička s talentem od Pána Boha zpívala již od dětství. Přestože doba nepřála jejímu talentu a zároveň velké lásce, Pán pro ni svou cestu připravil. Posledních několik let ji můžeme slyšet, jak doprovází zemřelé na poslední cestě svým zpěvem, za klávesového doprovodu p. Lea Papaly. Svůj duchodový čas věnuje návštěvám v domovech seniorů jako dobrovolnice z Adry - paní Zdeňka Štěrbová.

Paní Zdeňko, úvodem začneme u dětství.

Vyrostla jsem v katolické rodině. Tatínek pocházel z Ráje a tam zůstala jeho maminka. My jsme bydleli tady na Kopaninách a já jsem se vždy moc těšila na neděli, kdy jsme šli navštívit babičku. Nebylo to každou neděli, a tak to byl pro mě celodenní výlet. Vzpomínám si, jak jednou, já a otec, jsme šli pěšky!, protože po válce nic nejezdilo, do Fryštátu do kostela. A jak tam je ten most, tenkrát po bombardování dřevěný, stál tam ruský voják a ten dal otci do ruky koště, a nepustil nás, dokud jsme neuklidili kousek toho mostu! Pak jsme šli dál do kostelíčka na mši a potom zase pěšky!, nahoru na ten kopec na Ráj za babičkou, a ta už pro nás chystala oběd - na míse uzené maso a zelí, no, to bylo něco pro mě!

***To, čím je mýdlo pro tělo,
je víra pro duši.***

Co to Vaše nadání?

Samozřejmě, jak se říká, mám dar od Boha, protože jsem zpívala od šesti let. Ale ty geny jsou od otce. On měl heligonku a já jsem jako děčko vídala, když v radiu hrála nějaká melodie, on zpozorněl, vzal heligonku, šel k tomu radiu a hrál. A tak to mám i já. Začala jsem chodit do školy na Kopaniny, krásná škola Masarykova, teď už tam nic

není, tam jsme měli výborné učitele. Pamatuji si, že první moje solistická píseň, kterou jsem zpívala už ve škole na nějaké besídce, byla *Ježíšku hajej a spi*. A kdykoliv byla nějaká besídka, tak já jsem zpívala, mě to hrozně bavilo, a ti kantoři to poznali. Chtěla jsem studovat zpěv, ale to nešlo, bylo nás šest dětí, já jsem byla druhá.

Jaká tedy byla Vaše cesta ke zpěvu?

Můj otec mi vybral elektrotechnické učiliště v Mohlenici. Bylo mi 15, bydlela jsem na internátě. Nějak se stalo, že mě poslali do Olomouce na hudební školu. Po dvou letech učení jsem ještě rok pracovala ve fabrice a celou tu dobu, tři roky, jsem do Olomouce jezdila. Ale protože bylo potřeba pomáhat doma, vrátila jsem se do Orlové a všechno skončilo. Tady jsem pracovala na Hlavní jámě na Lazích ve skladišti. A už v té době, to už jsem se r. 1957 vdala a za rok se mi narodila dcera, tady byl orlovský sbor a samozřejmě jsem do něj chodila. A pak jsem neustále zpívala, a s mou nejmilejší kamarádkou Otilií Holešovou jsme zpívaly i sóla.

***Umění je nanejvýš spravedlivé,
dává každému to, co si zaslouží.***
F. X. Šalda

Odkdy jste chodila do sboru?

No, pořád! Už jak jsem chodila do náboženství, byl i dětský sbor a vedla nás katechetka Anděla Chromečková, které se pak, nevím proč, říkalo Meda. Ale o můj zpěv se hodně zasloužil profesor Jiří Rudolf Míša (1920 - 1998), který byl tenkrát sbormistrem, varhaníkem a řídil v ostravském divadle operní sbor (1947 - 1967, pozn. red.), a též mě tam furt tahal, ale já kdepak, mám děcka, ani manžel by mi to nedovolil. Míšu pak z toho divadla vyhodili, když věděli, že hraje v kostele. On bydlel v domě na Porubě, to byl takový ranč, a tam jsme, ještě s Květkou Okapovou chodily, a on tam s námi nacvičoval sóla, abychom to už měly připravené do kostela.

Otilka, Zdeňka, ... , Evženka, Květko, Drahuška

Zpívala jste jenom v chrámovém sboru?

Ještě byl v Orlové Ženský pěvecký sbor při Domu kultury v Orlové (70. léta) a ten vedl taky Míša. To byly vesměs samé učitelky a my s nimi s Květkou a Otilkou. Potom nastal zlom (kol. r. 1984), když se z Šenova ozval P. Ervin Morcinek, úžasné vzdělaný hudebně i kulturně, on i jezdil do Německa na hudební festivaly v Bavorsku! S Míšou byl v kontaktu dlouhá léta, protože tu býval v 50. letech kaplanem. Při-

šel za ním, že by potřeboval tamní sbor nějak zvelebit. Míša neváhal, popadl mě, Květku a Otilku, a začaly jsme do Šenova spolu jezdit. My dvě jsme byly soprán a Otilka měla nádherný sametový alt. Jezdili jsme tam, i s Míšou, asi 20 let. V roce 1985 na svátek Cyrila a Metoděje jsme pod vedením Míši zpívali s šenovským sborem Glagolskou mši Karla Douši! Natáčela to i televize. To vše vyhovovalo tomu, po čem jsem já vždy toužila, jenom zpívat a zpívat a zpívat.

Celou tu dobu jste pracovala na Lazích?

Ta Otilka byla sekretářkou a hospodářkou na Ekonomické škole v Orlové, a ona mi říkala: "*ProsímTě, řekni mi, to tak skončí Tvoje kariéra? Chceš lítat kolem vagonů?*" A přinesla mi přihlášku do Ekonomické školy v Orlové (r. 1978). Studium bylo dálkové, jednou týdně celý den, a já byla zaměstnaná a měla jsem děti. Pamatuji si, jak jsem přišla z práce, věděla jsem, že mám jít do školy, ale já: tu děcka, tu třeba uklidit, a tak manžel mě strčil do dveří: "*Běž se učit, zítra máš školu!*" Už jsem mívala i nechut, ale všechno dobře dopadlo a 20 let jsem dělala sekretářku na Dole Doubrava až do důchodu (r. 1992).

Zmínila jste otce Bijoka, jak na něj vzpomínáte?

On mě oddával, byl vstřícný, lidský. Chodil za námi na zkoušky, a když bylo před nějakou slavností v kostele, přišel z legrace jakože na kontrolu, jestli to už umíme. V zimě někdy přinesl něco na zahřátí, protože na staré faře, kde jsem tenkrát zkoušeli, byla ohromná zima. Fara stávala u náměstí, za kaplankou (ta stojí dosud), měli tam

60. nar. P. E. Bijoka, srpen 1973

velkou zahradu s hospodářským zvířectvem - kozy, berany, slepice - o které se starala paní Anežka, která tam taky bydlela.

Nauč se umění odpouštět.

Použij ho nejprve sám na sebe.

Pak bude snadné odpustit druhým.

Šrí Činmoj

Jak jste začala zpívat na pohřbech?

To mě požádali z Hudební školy v Orlové. Tenkrát chodili na pohřby hrát nahoru do obřadní síně v Zimném dole Mirek Pouzar na housle, prof. Hajchl na cello, to byl švagr od Míši, hrávala tam na keyboard zástupkyňně ředitelky Dudová, prof. Míša, i Leon Juřica, co v Ostravě vyučoval. Samí hudebně vzdělaní lidé, a my jsme s nimi s Květkou zpívaly. Oni vybírali věci skutečně na úrovni, krásné skladby, nebyli jsme žádné pohřbové plačky. Jednou tam Pouzar svému známému v Zimném dole říká: "Ty, Franta, já tě tu vidím na každém pohřbu, to máš tolik rodiny, že ti všichni umírají?" A on mu tak vážně odpověděl: "Ne, já tu chodím na váš koncert". Tam jsem chodila tak 15 let. Potom postupně všichni poumírali, i z našeho tria jsem zůstala já sama. Taky otec

Morcinek zemřel r. 2005 a nový farář v Šenově už neměl o spolupráci zájem. Mě už bylo hodně let, nechtěla jsem se znovu zapojovat do zdejšího sboru. Ale za otce Martina Pastrňáka jsme začali s Leo Papalou zas chodit na pohřby, a když se to lidem líbí, je mi to odměnou.

Já vím, že je to dar od Pána Boha, nesmírně si toho vážím a nemohla bych být bez zpěvu a bez nedělní mše.

Bída duchovní je ze všeho nejhorší, protože ten, kdo do ní zabředl, si myslí, že vůbec nepotřebuje Boha!

Vídám Vás na každé mši elegantně oblečenou, s vlídným úsměvem.

Už od dětství, i když jsme byli hodně velká rodina, vždycky do kostela jsme se snažili obléknout lépe, než na všední den a já to tak dodržuji do dneška. Podle mě, do chrámu Páně jdeme uctít Pána Boha a máme se podle toho i pěkně obléknout.

Odkud čerpáte svou harmonii?

Mám moc ráda aforismy, různé citáty, verše, které mi osobně něco dávají. Vybírám si je a vracím se k nim. A hlavně se od dětství řídím Desaterem.

Nechte svou duši zrcadlit se v obličejí.

Co byste vzkázala našim farníkům?

Když si čtu v těch citátech, říkám si, kdyby se tak lidé chovali a kdyby se dodržovalo Desatero, tak nejsou žádné sváry.

Děkuji za rozhovor.

Rozhovor vedla JanaKu, autorizováno
Foto: soukromý archiv

Lumen fidei - Světlo víry

Tato encyklika je první encyklikou papeže Františka, i když z větší části už byla zpracována jeho předchůdcem Benediktem XVI. Takže bychom mohli říci, že tento papežský list vznikl vzájemnou spoluprací obou papežů. Byla vydána na svátek Cyrila a Metoděje. Skládá se ze čtyř částí: *Uvěřili jsme v lásku - Jestliže neuvěříte, neporozumíte - Odevzdal jsem vám, co jsem přijal a Bůh jim připravuje město.*

Abych vám řekl pravdu, jak v první mé přečtené encyklice, tak i v této, byly pasáže, které jsem musel číst dvakrát a myslím, že i další přečtení by nic nezměnilo. Ale samozřejmě i v tomto listu bylo co podtrhávat a tyto úryvky stály za rozjímání a úvahy.

Už v první větě encykliky je řečeno hodně: **"Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo věří ve mne, nezůstal v temnotě"**. Ježíše bychom měli brát v našem životě jako slunce, světlo, plamen, oheň. Protože tam, kde je světlo a teplo, je **bezpečí**, a tam, kde je černočerná tma, panuje strach, číhá na nás zlo a nevidíme na cestu. **Vždy** člověk chodil za světlem a Bůh je světlo světa. **"Když chybí světlo, je všechno zmatené, není možné rozlišovat dobro od zla..."**

V první části encykliky je pěkně řečeno, že **"pokud věříme v opravdovou lásku, tak je pro nás vše lehké"**. Přijímat dobré i špatné věci, odpouštět komukoliv, život se lépe žije.

Ve známém příběhu bohatý otec posílá svého syna do chudé rodiny, aby si uvě-

domil, co má doma. Syn přichází po několika dnech s odpovědí, kterou otec nečekal: **„Viděl jsem, že my máme jednoho psa, zatímco oni mají čtyři. My máme bazén do půl zahrady, oni celý záliv. Nám na zahradě svítí lucerny, jim samotné hvězdy, ... vidí celý horizont, ... na jejich pole nedohlédneš, ... pěstují si své jídlo. My máme sloužící, oni si slouží navzájem. Nás chrání zdi, je chrání jejich přátelé.“** Nakonec dodal: **„Naučil jsem se, jak jsme chudí my.“**

Kolikrát důvěřujeme svému doktorovi, právníkovi, architektu, a důvěra v Ježíše je kde? Čekárny u psychologa jsou plné a kostelní čekárny u Ježíše jsou prázdné.

"Křesťanská víra má svůj střed v Kristu...". Vždy by se měl náš život točit kolem Krista, tak jako se Země točí kolem Slunce. Když Kristus není naším středem, tak se světlu vzdalujeme a upadáme do tmy tak, jako kdyby se Země odchýlila od Slunce, tak by nikdo nepřežil.

"Kdo se otevřel Boží lásce, slyšel její hlas a přijal její světlo, nemůže si tento dar nechat pro sebe. Protože víra je slyšení a vidění, je také jako slovo a světlo předávána". Každý z nás, pokud nežije někde v pralese, slyšel o Bohu. Je dobře, že my se snažíme aspoň trošku o něm mluvit mezi nevěřícími a každý, kdo to zkoušel, ví, jak je těžké nacházet slova, které by ho přesvědčila, že **Bůh je naším světlem na dlouhé cestě životem.**

At' žije Kristus Král!

Svátek Krista Krále ustanovil papež Pius XI. r. 1925 v době silícího potlačování náboženského vlivu, jako den, který má připomínat svrchovanost Kristovy vlády nad všemi politickými režimy. Svátek byl namířen obzvláště proti totalitním režimům komunismu a nacismu, které se v té době prudce rozbujely.

Pius XI. nenechával nikoho na pochybách, že obě tyto ideologie jsou novodobými formami pohanství a **není mezi nimi v zásadě rozdíl**. Komunismu vyčítal nejen jeho ateismus, ale popírání lidské svobody vůbec, nacismu pak zejména jeho rasovou politiku. Zcela jednoznačně se proto postavil za pronásledované Židy a v tomto smyslu instruoval též katolíky. „*Ne, ne, říkám vám, pro křesťana je vyloučeno přijmout antisemitismus. Vyloučeno. Skrze Krista a v Kristu jsme duchovní následovníci Abraháma. Duchovně jsme všichni Semité,*“ napsal rok před začátkem 2. světové války a pár měsíců před svou smrtí.

Svátek Krista Krále pro mnohé znamenal víc než jen liturgickou záležitost. Církvi bylo dáno v následujících letech procházet těžkým pronásledováním.

V polovině dvacátých let minulého století se revoluční vláda generála Callese rozhodla v tradičně katolickém Mexiku **skoncovat s náboženstvím**. Takřka genocidu katolíků si někteří obyvatelé nenechali líbit a povstali proti vládě - *povstání kristerů* - později došlo k úděsným událostem, kdy mnozí duchovní i laici tvář v tvář otevřenému násilí prokázali víru, lásku i statečnost hodnou prvokřesťanských mučedníků. Krev tisíců kristerů a mučedníků, která zaplavila zemi, povzbuzovala ty, kdo zůstali. Stovky mučedníků z té doby umíraly se statečným pokřikem, který byl zároveň vyznáním: „*Viva Cristo Rey!*“ (**At' žije**

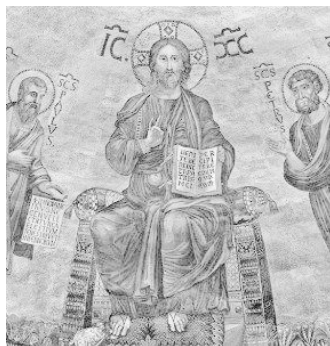
Kristus Král!). Idea svátku Krista Krále vznikla tedy v situaci velkého ohrožení církve.

Svátek Krista Krále vrací i křesťany 21. století v naší zemi ke znovuoživení autority toho, který navzdory dramatickému vývoji posledních desetiletí, **zůstává tou jedinečnou a nikým nepřekonatelnou Cestou, Pravdou i Životem**. I když se zdá, jako by nic vyššího nad námi neplatilo, i když naše technické a materiální možnosti přesahují jakékoli sny předchozích generací, kristologický výklad **dějiny i našich životů** se tomu všemu navzdory prokazuje jako vůbec to nehlubší a nejpevnější, na čem lze dnes i v budoucnu **stavět**. At' už v našem osobním životě či ve veřejném prostoru.

Viva Cristo Rey!

Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré myslí. Já jsem přemohl svět (Jan 16,33)

Více na: www.pastorace.cz,
redakčně upraveno

**Kristus
vítězí,
Kristus
kraluje,
Kristus,
Kristus
vládne
všem!**

Zpracovala: JanaKu

Boží království

Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno. (Mk 4,26)

Někdy se ptáme, jak to, že když Ježíš mluvil o tom, že je Boží království jako samorostoucí semínko, že to není vůbec vidět v životě mých dětí, vnoučat, nebo v životě osobním? Jak to, že evropské kostely zejí prázdnotou a podobají se spíše domovu důchodců?

Když slyšíme Ježíšovo podobenství, většinou se necháváme unášet představou, jak semínko roste a klíčí. Představou, jak země sama projevuje svou sílu, když z ní vyraží stéblo, narůstá klas a zrno v klasu dozrává. Představou, že toto se děje, ať už člověk spí nebo bdí. Jenomže Ježíš nepřirovnává Boží království jenom k semeni budoucí rostliny. Na prvním místě Boží království přirovnává k člověku, který do země zasévá, k činnosti člověka: **Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno.** Bez této setby by žádné samorostoucí procesy semena nezačaly a nevedly ke zdárné a očekávané úrodě.

Ptáme se po **příčině prázdných** kostelů, po příčině nevěřících dětí či vnoučat. A jako protiotázku si máme položit, a co jsme vlastně zasévali? Bylo naší setbou opravdu Boží království? Nebo jsme seli jen povinnost chodit do kostela? Povinnost pokřtít děti? Povinnost jít ke svatému přijímání? To jsou sice, jak bychom řekli, útržky z života v Božím království, ale Boží království toto ještě není!

A co je to Boží království, které máme zasévat? Je to setba **stylu života**, že Bůh je tím, kdo opravdu vládne v našem životě. Bůh je tím, kdo je poslouchán a koho si vážíme. On a jeho zákony jsou s úctou a ochotně přijímány. Tam, kde je takový postoj poslušnosti a úcty vůči Bohu, tam je zaséváno slovy a především životem Boží

království. Teprve tehdy může v životech našich blízkých následně růst svým životem. Nikomu příliš nepomůže voda litá na hlavu, polykání hostií, šeptání naučených frází přes zpovědní mřížku, nádherně provedené slavnostní obřady, drmolání naučených vět, coby náznaky modliteb.

Ježíš hovoří o **poslušnosti a úctě k Bohu**, který je první instancí, jíž se poměřuje každé naše rozhodnutí, skutek i směr myšlení.

J. Navrátil, Rozséváč, Zámek Jirny.

Sklízíme to, co jsme zaseli. Je zde však jistá **naděje**. Věta o Božím království podobnému zasévajícímu člověku, je psána v čase budoucím: **Člověk, který zaseje.**

Naše setba ještě neskončila. Ještě stále máme příležitost zasévat Boží království.

Ono má navíc svou moc a vlastní sílu k růstu v životě našem i těch, kdo jsou nám blízko.

P. Rafal Wala, farář

SVATÍ POD KLENBOU

Hlavní oltář

Za zhruba 700 let prošel hlavní oltář mnoha změnami, avšak již od počátku křesťanství v Orlové, dle A. Adamuse, stojí stále na jednom místě a byl zasvěcený blahoslavené Panně Marii. Současný hlavní oltář byl zhotovený r. 1880 na náklad broumovského kláštera podle původního pozdněgotického oltáře.

Hlavní oltářní obraz je kopií původního restaurovaného originálu, r. 1880 jej namaloval český malíř Vilém Kandler (1816 - 1896, Praha), **gotická oboustranná křídla** s výjevy ze života Krista a Panny Marie, na rubu s pašijovými scénami, pochází z **konce 15. stol.** Obrazy jsou vsazeny do novogotické dubové archy se zlacenými dřevorezby a přístřešky. V nich vprostřed sedí postava žehnajícího Boha Otce s nápisem *Milost Boží skrze Ježíše Krista Pána našeho. Řím VII,25*, po bocích stojící sochy andělů s nápisovými pásky v rukou. Sošky dle Kandlera zhotovil pražský sochař Kostečka.

V době výstavby nového kostela r. 1905 je oltář posunut o 40 cm dopředu, podložen podiem a k němu zhotoveny dřevěné schody. Na oltáři byly provedeny ba-

revné olejové a bronzové nátěry kvůli sjednocení s bočními oltáři. V 1. polovině 20. stol. procházel oltář drobnými úpravami, **ve 30. letech je zahrnut do Státní památkové péče.** V lednu 1938 navrhuje P. Kollert pozlaccovací práce. Za P. Hanera r. 1942-43 prošla renovací konstrukce oltáře a restaurací oltářní obraz. R. 2006 bylo za P. M. Pastrňáka provedeno restaurá-

torské zkoumání, na jejímž základě povolil MÚ Orlová zafinancování rozsáhlého **restaurování oltáře**, které proběhlo r. 2013.

Celá naše farnost s radostí oslavila dne 22. 6. 2013, slavnostní bohoslužbou na poděkování spojenou s biřmováním, zdárný průběh oprav kostela a restaurace oltáře, jenž byl zároveň vysvěcen, spolu s novým obětním stolem a ambonem.

Oltářní obraz

Bolestná Panna Maria, Kristus Trpitel a Jan Křtitel

Dle ústní legendy darovala do prvotního kostelíka, či kaple, oltářní obraz sv. Hedvika (1174 - 1243), jejíž manžel Jindřich zv. Bradatý opatrovnický vládl nad Těšínskem v letech 1230 - 1238 (po něm jeho syn do r. 1240), místo nezletilých synů knížete Kazimíra, k jehož narození se váže legenda o orlu s kořistí. O obraze není nic známo, krom toho, že byl zázračný. To se později dozví Kazimírův syn Vladislav a r. 1268 povolává benediktiny k založení kláštera.

Hedvičin obraz zřejmě shořel při požáru. **Do nového kostela (r. 1466)** je později vsazen nový oltářní deskový obraz, dochovaný dodnes: tempera na dřevě, namalován v letech 1470-80. Asi r. 1708 byla na Kristovu hlavu vložena trnová koruna z ryzího stříbra, a v 19. stol. měli královské korunky i obě boční postavy. Obraz byl v původním gotickém kostele do r. 1880, poté pro špatný stav (červotoč a hniloba) odvezen do Prahy k opravě V. Kandlerem. Orel s hostií v zobáku, vznášející se nad svatými hlavami, byl odřezán, korunky nahrazeny svatozáří. Opravený obraz předán břevnovskému klášteru. V r. 1951 převezen do

Národní galerie a dlouhodobě vystaven v expozici středověkého umění na hradě Kost, v letech 1976-77 restaurován.

Od r. 1997 vrácen Benediktinskému arcipopatství v Praze - Břevnově. Zde se nachází dosud, ale v klauzuře, tedy veřejnosti nepřístupné části.

Badatelé se ve většině přiklánějí k názoru, že obraz byl namalován r. 1480 - autor Martin Schongauer, řečený Schön, německý malíř a rytec z Bavorska.

Dvojstranu zpracovala: JanaKu

Zdroje: NG Praha, klášter Břevnov, p. Markl, restaurační zprávy

Przejrzyj

Rozpoczęliśmy Adwent. Czas przygotowania na ostateczne przyjście Chrystusa oraz przygotowania do Świąt Bożego Narodzenia. Chcemy aby czas Adwentu był dla nas czasem odnowy w Bogu i przez Boga.

Pewien stary człowiek siedział wraz ze swoim 25-letnim synem w pociągu. Pociąg ma niebawem ruszyć, wszyscy pasażerowie zajmują już swoje miejsca. Kiedy pociąg odjechał, młody chłopak był pełen radości i ciekawości. Siedział tuż przy oknie. Wystawił rękę przez okno i czując powiew powietrza krzyknął: **"Tato zobacz, wszystkie drzewa zostają za nami."** Stary człowiek uśmiechnął się. Naprzeciwko nich siedziała młoda para, która widząc to wszystko zaczęła patrzeć z politowaniem na 25-letniego chłopaka, który zachowywał się jak małe dziecko. Nagle chłopak krzyknął znowu: **"Tato zobacz, chmury podążają razem z nami! Widzisz ten staw i zwierzęta."** Para spoglądała na chłopaka z zażenowaniem. Zaczęło padać i krople deszczu musnęły jego rękę. Ten pełen radości, zamknął swoje oczy. Po chwili znowu krzyknął: **"Tato, zaczęło padać, mam krople wody na dloni, zobacz tato."**

Tym razem para już nie wytrzymała i odezwała się do ojca: **"Dlaczego nie zabierze pan swojego syna do dobrego lekarza?"**

Stary człowiek uśmiechnął się i powiedział: **"Już to zrobiłem – właśnie wracamy ze szpitala. Mój syn odzyskał dzisiaj wzrok – widzi po raz pierwszy w swoim życiu."**

Chciałbym zachęcić Was do tego, byśmy w tym roku w Adwencie mieli jeden cel: chęć przejrzeć!

Chcemy prosić Boga: **Odnów nas Boże**

i daj nam zbawienie.

Odnów nas, Boże, dopomóż nam przejrzeć w trzech wymiarach:

- Po pierwsze - przejrzeć i zobaczyć, jak bardzo jestem obdarowany.

Człowiek z opowiadania został wyleczony, po raz pierwszy mógł zobaczyć drzewa, chmury, deszcz, słońce. Cieszył się jak małe dziecko. Podziękujmy dzisiaj Bogu za te dary, z których ciągle korzystamy, do których się przyzwyczailiśmy, a bez których nie moglibyśmy przeżywać codzienności.

- Po drugie - chciejmy przejrzeć i zobaczyć, jak bardzo piękny jest świat.

Chciejmy też w Adwencie bardziej ucieszyć się pięknem otaczającego świata. Zachwyć się padającym śniegiem, gwiaździstym niebem. Docenić to, co nas otacza tak, jakbyśmy widzieli to wszystko po raz pierwszy.

- Po trzecie – przejrzeć i zobaczyć, jak bardzo dużo dobra jest w drugim człowieku.

Prosimy Boga: **Odnów nas Panie** i daj nam zobaczyć dobro w naszym bliźnim - bracie, siostrze, koledze, koleżance. Czasem jest tak, że rzuca się nam w oczy to, co złe, negatywne, denerwujące w drugim człowieku. Zło jest krzykliwe. Chciejmy w tym tygodniu być poszukiwaczami dobra.

Postępujmy według starej, dobrej zasady: **O drugim człowieku mówimy albo dobrze, albo wcale.**

Prośmy Chrystusa, by odnawiał nas i uzdrawiał w tym czasie oczekiwania na Jego przyjście. Bądźmy czujni i gotowi na spotkanie z Tym, który chce nas ciągle prowadzić do szczęścia i radości.

Ks.mgr.Rafał Wala

Skautský rok Orlíků

Je to již něco málo přes rok, kdy jsme zahájili činnost družiny Orlíků v naší farnosti. Za sebou máme již spoustu krásných a dobrodružných zážitků, kde díky Bohu a P. Marii jsme vše přežili ve zdraví.

Za zmínku určitě stojí sjíždění vody na člunech, kde jsme se v květnu pěkně (nechtěně) vyčochtali. **Víkendovky** jako *Bílý tesák, Černý hrad, Operace Muna, Temný případ Dinotic* atd.

Pak také velmi rádi vzpomínáme na „**Hledání ježka v kleci**“ kdy se stará Orlová a náš kostel proměnili v noci na tajemná Stínadla... Otec Rafael si nás tehdy chudák také užil, když přijel z kaple autem a před garáží se mu zjevil **tajemný Široko** (muž v umrlčí masce), kterého jsme naháněli a snažili se od něj ježka získat! Nakonec se nám jej nepodařilo lapit a kluci před spaním prohlásili že: *“proč ho otec tím autem nesejmul?”* Já na to, *“ale kluci však příští rok ho dostanem, pozval jsem totiž i jiné skauty, a uvidíte.”* Tu se ozval nejmladší Orlík Šimonek a zakřičí: *“Ufone, tak tys jako vyslepičil tajemství Rychlých šípů a co na to řekne třeba Rychlonožka, který je*

chudák teď někde v domově důchodců, vš jak to bude Červenáčkovi líto, tak tys ho možná teď i zabil.” A všichni *“jo Ufone, a ještě se tomu teď blbě směješ.”* Co jsem měl říci? No není to vskutku vždy jednoduché...

Musíme říci, že je to **fajn parta raubířů** a těch zážitků, včetně těch z tábora, je opravdu mnoho...

Snažíme se ale taky **jako skauti pomáhat**, a to jak s Tříkrálovou sbírkou, Noci kostelů, tak také s rozdáváním Betlémského světla. Zúčastnili jsme se např. i mše sv. s otcem biskupem na Ivančeně.

A na závěr jen tolik - **jsme s hrdostí katolický skaut** a kluky se snažíme vést ke světlu Kristovu tímto způsobem. I když to možná není vždy od nás dokonalé, alespoň se o to snažíme. Jsme tedy velmi vděční za příjezdy a motlitby všech věřících a ochranu naši Nebeské Maminky, do které jsme naši družinu světili...

Ufon, Stopař a družina Orlíků
Foto: soukromý archiv Orlíků

Obdarování

Koncem září jsme se chystali s manželem zajet koupit již v létě vyhlídnutý dáreček pro naši sousedku Aničku k 70-tinám. Nebylo mi ty dny dobře, takže jsem musela překonat únavu a nechť cestovat, ale vše rozhodla modrá obloha, nebe zalité sluncem a snad i pocit, že chci někomu udělat radost. Navíc jsou Pustevny, Soláň a Rožnov naše oblíbená místa Beskyd.

Obchůdek se suvenýry je v Rožnově pod Radhoštěm na rohu náměstí. Velmi nás potěšilo, že nás prodavačka Petra poznala a tak jsme s důvěrou přijali její nabídku dřevorezby - díla místních řezbářů - s tematikou valašské chalupy a zvoníčky, Aniččina rodného kraje. **To už jsme se s manželem stačili vzájemně s paní Petrou sblížit od léta natolik, že jsme cítili, jak ctíme a vyznáváme stejné křesťanské tradice** i podvědomé kouzlo prostoty a krásy beskydských hor a života jejich lidí.

Náhle od Petry s očima upřenýma přes výkladní skříň na chodník zaznělo: ***“promiňte, budu mít krátkou návštěvu, je tu otec František z Prahy, ráno zde sloužil mši”***, ale to už vstoupil do krámků asi padesátiletý muž v doprovodu starší paní

a velmi srdečně se s paní Petrou zdravil a hovořil. Chtěli jsme již odbaveni urychleně odejít, ale Petra nás rázně pozastavila a představila jako orlovské přátele. A než jsme se nadáli, otec František řekl: ***„a já jim požehnám“*** a udělil nám požehnání.

Tolik lásky v tak malém krámků, světla, hmatatelný pocit, vše se odehrálo tak rychle, několik sekund, s díky a stiskem ruky jsme se rozloučili. Se slzami v očích jsme s manželem až po dlouhé chvíli byli schopni tento nádherný okamžik slovně sdílet. **Jeli jsme pro malý dárek a v prosluněném dopoledni, v blízkosti rožnovského kostelíčka, dostali jsme velký dar.** A to ten otec František, ani paní Petra netušili, že výlet jsme si dopřáli k výročí svatby, ke sv. Václavovi!

AL

Vánoce v nás

Ohlédnu-li se zpátky řadou let, je pravdou, že mnoho zamyšlení, pocitů, zážitků a vzpomínek spjatých s každoročním příchodem adventu, včetně jeho vyvrcholení vánočními svátky, je velkým dílem utvářeno a spojeno s dětským věkem.

S dětmi malými, tak blízkými Ježíškovi, chápajícími již zrod malého děťátka i něhu matky Panny Marie a celé svaté rodiny, jako odraz vztahu bezpečí a lásky milujících rodičů a nejbližší rodiny.

S dětmi odrostlejšími, které chápou, dílem rodinné výchovy i náboženského vzdělání, dějinné souvislosti příchodu Spasitele. Zrníčka klíčí a upřímná dětská srdíčka se otevírají té všeobjímající lásce, zvláště o

Vánocích!

Nejkrásnějším vánočním dárkem od děťátka mi zůstává neuměle vyrobená ozdůbka na stromeček, rozbitý slepený korálek, či obrázek betléma vyrobený dětskou ručkou. Ona i ovečka s mylně ustříhnutou nožičkou je přece krásná!

Až se sami staneme rodiči, nastavujeme si horizonty cílů, často nás lákají trasy rychlých a pohodlných cest a dosažitelný

úspěch. Mnohé vyčerpává náročná práce, tíživá finanční situace, nedostatek času... a najednou němí zmlkne a cítíme jak tiše, klidnými kroky přichází v Božím řádu advent. Přináší mír, klid, lásku a dojemné štěstí, vše v jednom klubičku! Řekněte dětem, oni vám je pomohou rozmotávat. Věřte mi, nic není tak podstatné, jako **otevřít v tuto dobu srdce** všem lidem, naslouchat jim a společně s nedočkavými dětmi očekávat narození Ježíška.

My, co jsme již „senioři“ - mám dovoleno hovořit více hlasy - ve starším věku nespátujeme hodnoty vánoční doby jinak než dříve, snad **však hlouběji** a v jiném spektru. City, slzy, někdy osamělost, nemoc, bolest i radost, činí naše vnímání ostřejší, jasnější, **ohraničené vědomím** poznání konečnosti jediné, v trase i směru nelehké, ale pravdivé cestě vedoucí k Bo-

hu. **Častěji vzpomínáme** na přátele a šťastné pracovní i soukromé chvíle, **toužíme** být často s vnoučky, **pomáháme** dětem s jejich rodinami a to nejen o adventu a Vánocích. **Přejeme si**, aby slzy štěstí byly o Vánocích častější. **Snažíme se rozdávat** všem pár slovy zájem a účast, úsměvem a pohlazením radost, setkáním štěstí. Samozřejmě pro věčný dárek vnoučkům sáhneme rádi do kasičky! A za sebe - kdykoliv se modlím a horoucně prosím o zdraví, **pocítím tolik lásky**, že ji budu letos přímo předávat plnými hrstmi do dlaní, srdcí i malých dětských srdíček. Ani krabice a mašle netřeba!

A spolu pak budme šťastni, až z kůru našeho krásného kostela zazní ten nádherný chorál „*Narodil se Kristus Pán, radujme se, veselme se!*“

AL

Modlitba za druhé

Musím vyzdvihnout jednu krásnou činnost, kterou už delší čas rozvíjí paní Julka Olšarová. Je to modlitba za druhé v jejich **momentálních naléhavých potřebách**. Tu se někdo ocitne v nemocnici a má před operací, jiný nemůže najít vhodné zaměstnání, další řeší například krizi v rodině.. Na to všechno reaguje naše Julka a zalarmuje snad půl Česka. Píp - ozve se příchod SMS: *"prosím, modlete se za tuto osobu, má závažné problémy.. atd."*

Někdo možná řekne, že je to zbytečné, jiný se tím cítí obtěžován, další nemá čas. Ale jak je to důležité a účinné ukazuje případ z minulého měsíce. Jedna naše farnice prosila o **modlitbu za vnuka**, bývalého ministranta. Dostal prudké ledvinové zá-

chvaty a tři dny se svíjel v bolestech. Operace nezbytná, na další den se měla uskutečnit. Avšak řetěz modliteb se díky čínorodosti Julky nepochybně dostal až k nebeským branám, protože v den operace náhle nebylo co operovat. Bolesti ustaly a ledvinové kameny ne a ne najít.

Je to krásné, když se umí farnost a vůbec celá křesťanská obec takto modlitebně propojit. Tak praví Pán: **„...modlete se, neustále se modlete“** a také: **„...kde se modlí dva v mém Jménu, Já jsem mezi nimi třetí.“**

Moderní komunikační prostředky někdo zatracuje, avšak když lze jimi takto pomáhat bližním, velebme je.

Franta F.

FARNÍ RODINA

Blahopřejeme...

Významných výročí se v nadcházejícím období dožívají nám všem známí farníci:

Kostelník **pan Mgr. Jan Hlosta**, ochotný průvodce v kostele i v rámci prohlídky *Otevřené chrámy*, organizátor mnoha farních zájezdů, vedoucí skupinky seniorů a také náš jazykový korektor zpravodaje, **oslaví 18. prosince 70 let.**

Pastorační asistentka a katechetka **paní Mgr. Renáta Olšarová** je bez nadsázky "duší naší farnosti", je prostřednicí mnoha vyjednávání s úřady, organizátorka farního kulturního dění, například Noc kostelů, různých výstav, Mikulášských nadílek pro děti, atd., zastupuje naši farnost v ekumenické spolupráci s ostatními křesťanskými církvemi v Orlové, je také členkou chrámového sboru, a **23. února přestoupí práh 50-ti let.**

Naším jubilantům ze srdce přejeme hojnost Božího požehnání a ochrany Panny Marie, hodně síly, odvahy a trpělivosti do dalších farních činností!

Sbírka na dokončení oprav kostela:

15. 12. 2019, 19. 1. a 16. 2. 2020

O případných změnách budou farníci informováni v nedělních ohláškách.

Svůj dar můžete poslat i převodem na farní účet: farnost Orlová: 1724169359/0800

Děkujeme za Vaši finanční pomoc

V období od 19. 8. do 18. 11. 2019

Svatostí křtu jsme do společenství církve přijali:

Vanesa Romana Barkóczyová, Lucas Dolák, Patrik Cimbalista 9 let,
Dawid Klimša, Marie Pačanová, Mia Horvátová, Tobias Horvát,
Sára Smigová, André Grabovski, Matyáš Kratochvíl, Taťána Macuráková,
Tobiáš Macurák, Matouš Tomeček, Robert Makula, Helena Makulová,
Alexander Makula, Květuše Makulová, Matyas Szeliga

Svůj svazek před Bohem zpečetili:

23. 8. Tomáš Wita a Sylvie Penkalová
24.8. Lukáš Konkolski a Veronika Urbaniková
24.8. Martin Bialek a Denisa Vlčková
31.8. Michal Pathan a Barbora Foltmanová
21.9. Libor Pleva a Veronika Juřenová

S křesťanskou nadějí jsme se rozloučili se zemřelými:

+ 22. 9. Dušan Čermák (65 let)
+30. 9. Josef Demeter (81 let)
+ 5. 10. Miloslav Obluk (96 let)
+ 20. 10. Osvald Komark (65 let)
+ 10. 11. Milan Ferenc (97 let)

Národní pouť do Říma

Na letošní rok připadlo významné výročí 30 let od svatořečení Anežky České, kterou dne 12. 11. 1989 svatořečil v Římě, dnes již svatý papež Jan Pavel II. Biskupský sbor spolu s kardinálem Dukou proto uspořádal Národní pouť do Říma, kde jsme si na významných místech Říma připoměli tuto událost. A protože mezi 4000 účastníky z ČR byli také poutníci z naší farnosti, požádali jsme o krátké sdělení svých dojmů.

František:

Kdyby mi někdo ve chvíli, kdy jsem se rozmýšlel, zda jet či ne, **řekl**, že budu za měsíc **běhat v ministrantském oblečení po bazilice sv Petra ve Vatikánu s kasičkou**, tak mu řeknu, ať už víc nepije. Jsem ale rád za tuto zkušenost, která vyšla z potřeb pořadatelů. Mimo tuto službu byl i čas na prohlídku Říma. Tisícileté stavby, skvostná umělecká díla, architektura, malby, vzácné relikvie spojené s dějinami církve a světa vůbec. Tradice říká, že kdo do Říma jednou přijde, že se tam zase vrátí. Pochopil jsem, že vyplývá zřejmě z toho, že se to prostě všechno nedá v krátkých zájezdových pobytech prohlédnout. Ani já jsem všechno co jsem chtěl vidět, neviděl a tak mám nutkání se zde opět vrátit. Dá-li Bůh....

Marta:

Stejně jako František **mám touhu vracet** se do Říma. Byla jsem tam popáté, ani teď jsem nestihla zajít všude, kam jsem si naplánovala, takže to vnímám tak, že se chci opět vrátit. Ale Řím byl v tento národní čas zajímavý i tím, že jsem potkávala různé známé a připadalo mi, že až všichni ode-

jdeme z tohoto světa, **podobným způsobem se potkáme u našeho nebeského Otce se stejnou radostí**. Velkým zážitkem byla pro mě pouť ve čtvrtek, kdy naše skupinka putovala poutní trasu sv. Filipa Nerriho, tzv. *Sedmikostelí*, 25 km po Římě, po všech hlavních římských bazilikách.

PS: Zdravím všechny Orlováky!

Jana:

V Římě je pěkně i za deště. Opět se stala ta zázračná věc, že Češi si jsou v cizí zemi blízcí a **soudržní**, v jednotné myšlence. Národní pouť z nás učiní **hrdé vlastence** a umíme i radostně přivítat naše biskupy. Památky jsou úchvatné, ale **mnohá setkání** mě naplnily radostí - **společenství naší skupinky**, krátké posezení při večeři s několika kněžími řádu křižovníků, setkávání s Františkem, přestože přijel s jinou skupinou, se sr. Pavlinkou K., která nám věnovala několik hodin svého času a představila nám svou kongregaci, **několik milostí v podobě souhry okolností a drobných zázraků**... Ale i srdečnost, úsměvy a mávání Svatého otce všem poutníkům.

F.F.

ORLOVŠTÍ KNĚŽÍ

Výstava na připomínku 10. výročí úmrtí
Mons. ThDr. Antonína Huvara,
 zachránce našeho kostela

*"Kde má růst srdce,
 musí tvrdnout i dlaně."*

Rodina, nejmladší Toniček uprostřed

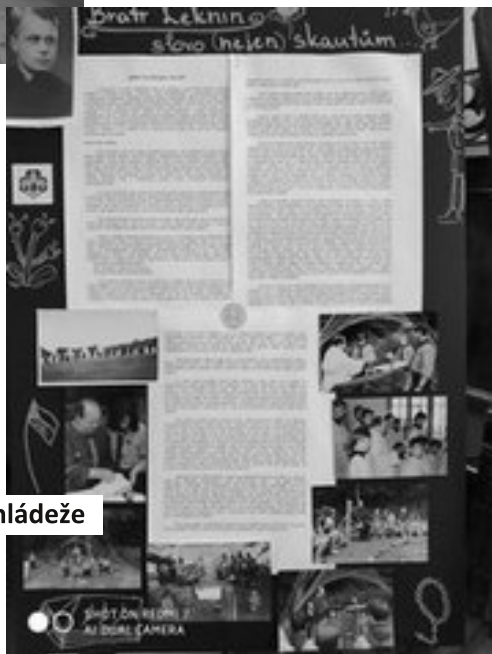
"Kříž jsem hlásal, kříž jsem snášel."

Vedení mládeže

Citace, úvahy a odpovědi na otázky Mons. Antonína Huvara lze nalézt na osobních stránkách: huvar.webzdarma.cz. Naleznete zde i videa, knihy, vzpomínky, promluvy, fotky, křížovou cestu A. Huvara, také odkaz na pořad "Na plovárně" s M. Ebenem, kam byl r. 2009 pozván. V archivu **TV Noe** je uloženo několik pořadů s o. Huvarem, jakož i v **archivu ČT** dokument "Mládež patří nám" ze seriálu "Příběhy železné opony" z r. 2007. Na stránkách www.pametrnaroda.cz je uveden životopis P. Huvara i se zážitky z komunistických vězení.

JanaKu

ADVENTNÍ LADĚNÍ

Betlémské světlo

Plamínek zapalovaný každoročně před Vánoci v betlémské jeskyni, v níž se podle tradice narodil Ježíš Kristus. Skauty je rozvážený do řady míst v evropských státech a také některých amerických zemích. Zpravidla je dopraven letecky do Vídně, odkud se pak šíří dál většinou po železnici.

Starověká legenda praví:

Na přelomu 11. a 12. stol. okupovali turecké kmeny část malé Asie a Svatou zemi, ve které se narodil a zemřel Ježíš Kristus. Turecké kmeny Seldžuků zne-možnili křesťanům navštěvovat tato místa. Proto **rytíři na výzvu papeže Urbana II.** zorganizovali křížové výpravy do Palestiny. Nejprve osvobodili Betlém a později i Jeruzalém. Legenda praví, že **jeden mladý rytíř** se zapřísahal, že pokud se vrátí domů z křížové výpravy, tak do rodného města Florencie přinese plamínek ohně z Betlémské baziliky. Cesta do Palestiny, ale i návrat byl velice nebezpečný, kromě bitev byli rytíři ohroženi i mnoha cizími chorobami, takže z těchto výprav se vrátil jen málokdo. Před Vánoce roku 1099 po 3 letech se vrátilo z Palestiny do Florencie pár zubožených, otrhaných rytířů a v jejich čele stal jeden **se zapálenou svíci s plamenem.**

Zmíněný rytíř jej nesl v dobrých i zlých dobách po poušti i po moři jen proto, aby splnil svůj slib. Svíci umístil v kostele, odkud si pak plamínek chodili zapalovat i další obyvatelé. Ve středověku to byl první i poslední plamen z rodiště Ježíše Krista.

Novodobá historie:

V rámci akce **Světlo ve tmě** byl plamínek světla představen rakouskou umělkyní Adou Brandstetterovou jako **symbol pro mír.** Plamínek světla byl zapálen v předvánoční době v rodné jeskyni Ježíše Krista v Betlémě a následně byl přepraven v ne-

výbušné lampě letadlem do Vídně. Odtud byl nadále rozeslán do dalších zemí.

S myšlenkou **Betlémského světla** pak přišla rakouská televize ORF, která organizovala vánoční sbírku pro děti postižené zrakovou vadou.

Rozsáhlá distribuce betlémského světla se datuje od roku 1988 a zavedl ji skautský vůdce Herbert Grünwald. Od roku 1989 se tedy ve Vídni každoročně pořádá ekumenický obřad, na kterém je betlémské světlo předáváno delegacím skautů z celého světa. Od roku 1991 se betlémské světlo rozšířilo i do východní Evropy.

Letošní cesta skautů do Vídně se uskuteční v sobotu 14. 12. 2019 a následující sobotu 21. 12. 2019 bude betlémské světlo rozvezeno skautskými kurýry vlaky po naší republice.

Tradice zapalování betlémského světla je jedna z hezkých předvánočních tradic, kterou si připomínáme **duchovní význam vánočních svátků.** Ve světle betlémského plamínku se v tichém rozjímání a duchovním klidu a míru připravme k oslavě příchodu Božího syna na tento svět. Prosme, ať nám Jeho světlo svítí nejen o Vánocích, ale i ve všedních dnech a přináší pokoj a mír všem lidem a všem národům na zemi.

M. K.

Adventní písně - roráty

Jejich **původ** sahá až do **doby vlády Karla IV.**, jenž zavedl celoroční praxi votivních mší k Panně Marii. K těmto mším se připojila tradice liturgického zpěvu, jež svého vrcholu dosáhla v 16. století.

Název Roráty pochází z latinské adventní písně *Rorate coeli* „Rosu dejte nebesa“. Staré české adventní písně - "roráty", sestavené **podle biblických textů**, připomínají výroky proroků, kteří předpověděli a čekali příchod Mesiáše, očekávání spásy, vyvedení ze zajetí a uvedení do Boží blízkosti. Přináší **ujistění o Boží věrnosti** v příslibu spásy.

Rorátní pobožnosti se zpívají časné ráno v adventní době. Charakteristické je pro ně pravidelné střídání chorál - píseň a ply-

nulá myšlenková návaznost. Píseň rozvíjí myšlenku přinesenou v předchozím chorálu a připravuje chorál následující.

Nejkrásnější podobu získaly koncem 16. století v královehradecké a pražské oblasti. Rorátní zpěv provozovala zvláště literátská bratrstva. Rušení bratrstev za josefínských reforem r. 1783 znamená také úpadek rorátů jako takových.

V současné době probíhají snahy o částečnou obnovu tradice rorátů.

V naší farnosti v Orlové si roráty připomínáme krátkou formou, ale pokud chcete vyslechnout pravé roráty, jaké bývaly, sledujte nabídku farností větších měst.

JanaKu

Zdroje: víra.cz, proglas.cz, cs.wikipedia

Vánoce

Půlnoční zvon již umlká,
do ticha doznívá koledy hlas,
s tím krásným co lidem přinesl a přináší
zrozením Krista, vánoční čas.

Noc ztemněla kraj docela
když těžké dveře kostela se pomalu zavírají.

**Vyvstává vzpomínka – obrázek rámovaný mrazem,
třpytem půlnočního sněhu,
vůní dětského vlnáčku, co mi pořád padal na zem,
maminčíným hlasem z kůru,
to kostel svítil, hlas varhan hřměl,
žádný básník by radost nás dětí popsat neuměl,
když mohly jsme pohoupat v jeslích malého Ježíška.
To byla řada, celé stání, ať nezmeškáme jeho uvítání,
ale - už konec vzpomínání....**

Už usnula laň i větev nad ní, přetěžká,
a já jdouc domů nocí, naslouchám stromu tíše,
na co se ti ptáci ptají?
Zářivá hvězda snáší se níže.

AL

Bílá pastelka

Bílou pastelku, která letos slaví 20. výročí, pořádá Sjednocená organizace nevidomých a slabozrakých ČR (SONS) spolu s Tyfloservisem a krajskými TyfloCentry.

Sbírka **Bílá pastelka**, jejímž účelem je shromažďovat finanční prostředky na výukové programy pro lidi, kteří se učí zvládat samostatnou chůzi s bílou holí a žít v podmínkách ztráty, či vážného poškození zraku.

Sbírkový den organizátoři každý rok volí tak, aby se blížil **15. říjnu**. Právě v tento den byl v roce 1964 v New Yorku vyhlášen **Mezinárodní den bílé hole**. Jeho smyslem bylo uznání nevidomých za plnoprávné členy společnosti. Dnes lidé, kteří přišli o zrak, naštěstí již nemusí vysvětlovat, že jsou kromě nevidících očí stejní, jako ostatní. Potřebují jen alternativně vyřešit zvládnání každodenních činností. A právě v tomto Bílá pastelka pomáhá.

Vojtěch Ž. žil až do svých třiceti let normální život. Jednoho dne ale zkolaboval, přišel o zrak a zhroutil se mu svět. Celý rok se trápil a v podstatě nežil, až se dověděl o Sjednocené organizaci nevidomých a slabozrakých. Tam se naučil pracovat s počítačem s hlasovým výstupem, psát na klávesnici všemi deseti a spoustu dalších věcí, které nevidomý potřebuje znát, aby mohl i bez zraku žít životem takovým, jakým žít chce. Kromě toho mu SONS nabídla práci a Vojtěch se tak vrátil do běžného života.

Dnes sám pomáhá dalším nevidomým překonávat obtíže se zrakovým postižením. Spoluzaložil **Aktiv Klub**, jehož členové podnikají výpravy za dobrodružstvím; žijí tak, aby jejich slepota nebo těžké zrakové postižení nebylo na překážku.

Výtěžek ze sbírky podporuje tyto činnosti.

Osleplý člověk má možnost se naučit: znát Braillovo písmo, pracovat na počítači s hlasovým a hmatovým výstupem, psát na klávesnici po paměti všemi deseti, chodit po ulici s bílou holí, zvládat běžné práce v domácnosti poslepu ... Osleplí-li někdo v dospělosti, musí také často změnit své původní povolání, je tak nutná rekvalifikace, a i té se mu u nás dostane.

SONS také poskytuje svým členům a klientům právní poradenství, vydává časopisy ve zvětšeném písmu, Braillově písmu, či zvukové podobě, provozuje Knihovnu elektronických knih a časopisů, ve spolupráci s úřady a dopravními podniky se zasazuje o odstraňování bariér, které nevidomým při pohybu v ulicích znepříjemňují život. Část výtěžku sbírky také putuje na výcvik vodících psů.

Nezisková organizace SONS má svou **pobočku v Orlové**, kterou zřídilo město před necelými 2 léty v prostorách zvláštní školy. Za tu dobu poskytla pomoc desítkám nevidomých lidí nejen z Orlové, ale i širokého okolí. V tuto chvíli se snaží centrum získat dotace a sehnat sponzory, aby mohlo dál pomáhat lidem se zrakovým postižením.

Letošní sbírka Bílá pastelka proběhla v našem městě 16. října a jako dobrovolníci se jí zúčastnily p. Júlia Olšarová a Jarka Zajoncová, za což jim moc děkujeme.

Anna Kožinová, členka

ADVENTNÍ POZVÁNKY

RORÁTNÍ MŠE SVATÉ V ORLOVÉ

I letos zveme nejen děti, ale i dospělé k hlubšímu prožití adventní doby. Rorátní mše svatá u nás je jako každá jiná bohoslužba, jen trochu slavnostnější.

V úplné tmě, při světle svíček, zazní do ticha píseň *Ejhle, Hospodin přijde*, neboť na Boží příchod - latinsky "*adventus*" - se křesťané v adventu připravují.

Poté si modlitbou *Anděl Páně* připomínáme zvěstování Panně Marii, kdy jí anděl oznamuje, že "*počne a porodí syna*". A Marie dává svůj souhlas.

Bez Krista žijeme v temnotě, On je naším Světlem a přichází skrze Boží Slovo, proto se rozsvěcuje až při čtení evangelia.

Tato prastará rorátní tradice po staletí pomáhá v adventní době otvírat srdce křesťanů pro vtěleného Syna Božího. Nenechme si tuto příležitost ujít i my.

Rorátní mše svaté probíhají každý týden od pondělí do soboty, v obvyklých časech a místech, přehled na str. 2 tohoto zpravodaje.

Na bohoslužby si přineste lucerničky nebo svíce.

Čtyři místní církve – Slezska církev evangelická augsburského vyznání, Českobratrská církev evangelická, Církev bratrská a Římskokatolická církev – opět **společně se skauty přinesou světlo z Betléma**

22. 12. 2018 Betlémské světlo pro Orlovou

14.00 - 17.00 hod

v prostranství u Domu kultury města Orlová

Hudební doprovod a vánoční písničky zajistí kapela Cros Band Církve bratrské, od **16 hod ŽIVÝ BETLÉM** v podání divadelního spolku LORDI Orlová, medové perničky a stánky s občerstvením. Přijďte, těšíme se na vás!

POD VĚŽEMI, zpravodaj Římskokatolické farnosti Orlová, čtvrtletník, 4/2019, ročník li., vydání: 1. 12. 2019

Evidenční číslo: MK ČR E 23090

Vydává: Římskokatolická farnost Orlová, Lidická 770, 735 11 Orlová-Město, IČO 68899050, tel. +420 596 531 028, rkf.orlova@doo.cz, www.farnost-orlova.cz.

Počet výtisků: 260 ks. **Příští vydání:** 1. 3. 2020, uzávěrka: 2. 2. 2020.

Redakce: J. Kubinová, F. Fábry, M. + E. Kaltenbrunnovi, A. Latová, H. Mališová. Grafika: J. Kubinová, E. Kaltenbrunn. Foto - titul: M. Olšar, zadní strana: farníci z Orlové. Jazyková korekce: Mgr. Jan Hlosta
Teologický dohled: P. Rafael Wała. **Email:** podvezemi@seznam.cz

Tisk: KLEINWÄCHTER, Čajkovského 1511, 738 01 Frýdek - Místek, www.tiskarnaklein.cz

Redakce si vyhrazuje právo úpravy článků. Náklady na tisk hrazeny z dobrovolných darů.

Pán Bůh zaplat' za finanční podporu!

*Zájezd k památce
P. Huvára*

